

Sygn. akt II CSK 173/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku A. S. i P. S.

przy uczestnictwie W. D.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 października 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 27 września 2013 r., sygn. akt I [...] Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uczestniczka W. D. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 września 2013 r., oddalającego jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w K. (VII Zamiejscowego Wydziału Cywilnego w S.) z dnia 25 kwietnia 2013 r., wydanych w sprawie o rozgraniczenie z wniosku A. S. i P. S.. Sąd Rejonowy dokonał rozgraniczenia posiłkując się dwoma kryteriami z art. 153 k.c. W części od słupka metalowego do końca nieruchomości w kierunku strugi przyjął kryterium ostatniego spokojnego stanu posiadania, zaś w części od wjazdu od strony ul. [...] do słupka metalowego – granicę ustalił przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności ustalonych w sprawie.

Uczestniczka oparła skargę na podstawie z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. i zarzuciła naruszenie art. 379 pkt 4 w zw. z art. 378 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c., art. 386 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 233 § 2 i art. 391 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Skarżąca wnosila we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Jej zdaniem wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd drugiej instancji rażąco naruszył art. 378 § 1 k.p.c., wyrażający obowiązek wzięcia pod rozwagę z urzędu nieważności postępowania, która w niniejszej sprawie wynikała ze sprzeczności składu orzekającego z przepisami prawa (art. 379 pkt 4 k.p.c.). W składzie Sądu

Rejonowego orzekającego w pierwszej instancji brał udział sędzia, który został przeniesiony na inne miejsce służbowe decyzją podsekretarza stanu wydaną na podstawie art. 75 § 3 w zw. z art. 75 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 2 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. 2013 r. poz. 427 ze zm.).

Odnosząc się do powyższej kwestii należy wskazać, że przedstawiony przez skarżących problem został rozstrzygnięty w uchwale pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2014 r., BSA-4110-4/2013 (OSNC 2014, nr 5, poz. 49). Sąd Najwyższy wskazał, że w wydaniu decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 3 w związku z art. 75 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych Minister Sprawiedliwości nie może być zastąpiony przez sekretarza ani podsekretarza stanu. Jednocześnie jednak Sąd Najwyższy zastrzegł, że wykładnia dokonana w tej uchwale wiąże od chwili jej podjęcia, co oznacza, iż nie ma ona zastosowania do decyzji Ministra Sprawiedliwości o przeniesieniu sędziego wydanych na podstawie art. 75 § 2 pkt 1 w zw. z art. 75 § 3 Pr. o u.s.p. przed jej podjęciem. Zgodnie z tym stanowiskiem, wszystkie decyzje wydane przed podjęciem uchwały, podpisane przez sekretarzy lub podsekretarzy stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości, należy uznać za skuteczne, niewymagające jakichkolwiek aktów konwalidacyjnych lub konwalescencyjnych.

Przytoczona przez skarżących przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania nie zachodzi w niniejszej sprawie, ponieważ przeniesienie sędziego sądu rejonowego nastąpiło na początku 2013 r., a więc przed podjęciem uchwały przez pełny skład Sądu Najwyższego.

Okoliczności sprawy nie wskazują także na występowanie innych przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania.

Z przytoczonych względów należało odmówić jej przyjęcia do merytorycznego rozpatrzenia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).